

beriksværk, og hvis Indhold var dette: Alle have Lov til at kurere. Alle straffes, hvis de begaa Skade derved, omtrent efter Reglerne i Lovforslagets § 4. De enkelte Undtagelser, der maa gjøres med Hensyn til enkelte bestemte Sygdomstilfælde, kunne nævnes, men dermed bør der være Punktum. Jeg tror, at man ved denne Frihed vil opdrage Folket ganske anderledes til at statte den dygtige Læge, end ved at give en Lov som den foreslaaede, og hvad Spørgelser, Gjengangere og Troldbe og alt Sligt angaar, ville de ganske anderledes vige for det Frihedens Dagslys, der paa denne Maade vilde komme frem, end det kan ske nu; thi Døvertroen paa dem, der ikke ere autoriserede, og som nu blive chikanerede, vil vedblive alligevel, selv om man vedtager en Lov som denne. Thi naar de Vedkommende først skulle fremsføre paalidelige Vidnesbyrd, møder der en Række af Spørgsmaal om, hvad paalidelige Vidnesbyrd er, og om, hvorledes de paa fyldestgjørende Maade kunne staffles til Veie. Endelig er der de enkelte bestemte Sygdomme og Onder, som Bevillinger skulle anvendes paa; men da disse ofte staa i Forbindelse med andre Sygdomme og Onder, som komme frem, naar de Vedkommende blive tagne under Behandling, opstaar der en Række af Ulemper, som kunne fremtræde for den, der en Gang har faaet Bevilling til at udøve sin Lægepraxis. Da endelig skal denne gjennem disse Erængsler fremkomne Bevilling begrændses yderligere og underkastes de nærmere Bestemmelser, som faa til en Tid, faa til en anden, efter den enkelte Ministers Skjøn, kunne blive fastsatte. Det forekommer mig, at dette er at underkaste Lægefriheden, naar der skal være Tale om en saadan, en besynderlig homøopathisk Kur, saa at der til sidst bliver en forsvindende Sukkerlugle tilbage af det Hele. Jeg skjønner saaledes ikke rettere, end at dette Lovforslag, efter Folkethingets tidligere Forhold til denne Sag, er at byde Vand i Stebet for Vin.

Th. Nielsen: Det ærede Medlem, der nu havde Ordet, maa ikke have været tilstede under Forhandlingerne, naar han har faaet det Indtryk, at man var særdeles tilfreds med dette Lovforslag, thi jeg har ikke hørt Nogen udtale, at han var det. Endog det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Iste Valgkreds (Nimstads), der var saa bange for Trolddom og Spøgeri, at det næsten var en Gru, mente, at Lovforslaget ikke gik vidt nok, og jeg har jo meget udsørlig udtalt, at § 3 ikke byder fynderlig mere, end hvad vi have. Dernæst har jeg med Hensyn til § 1 udtalt, at den var af en saadan Bestaaffenhed, at, naar de Paagjældendes Kur skulde være under en Læges Kontrol, kjendte jeg den menneffelige Svagthed tilstrækkelig til at vide, at der ikke kunde komme Noget ud deraf. Paa den anden Side har jeg rigtignok hævdet og maa fremdeles hævde, at den

høitagtede Justitsministers Stilling i denne Sag ikke er af en saadan Bestaaffenhed, at der ikke idetmindste for hans Vedkommende vilde være Udsigt til at føre Sagen igjennem. Det er ganske vist, at, naar man kunde faae hele den Frihed, som Lægen fra Frederiksværk har foreslaaet, kunde jeg maasse ogsaa være tilbøielig til at gaa denne Vej, naar jeg kunde faae Noget, der var et virkeligt Fremskridt; thi jeg indrømmer, at det, som det foreliggende Forslag byder, er altfor lidt, og jeg er virkelig, selv efter at have hørt den høitagtede Justitsministers Udtalelser, ikke i Stand til at se noget Fremskridt i Forslaget. Det er jo imidlertid heller ikke Tilfældet, at de Medlemmer, der have haft Ordet, have gjort gjældende, at det foreliggende Lovforslag var Noget, vi kunde være tilfredse med, men der er kun sagt og hævdet, at det var muligt, at man kunde komme til en heldig Løsning af Sagen, og det hævder jeg for mit Vedkommende fremdeles.

Justitsministeren (Klein): Det har selvfølgelig ikke kunnet forundre mig, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) ikke følte sig videre tilfredsstillet ved, at der aabnede sig en Slags Udsigt til en god Forhandling og Forstaaelse imellem Justitsministeren og det ærede Folkething, hvorefter man muligens kunde faae gennemført en Reform, som længe har været ønsket fra Befolkningens Side. Jeg skal imidlertid aldeles ikke indlade mig yderligere paa hans Udtalelser, men skal ganske overlade til det ærede Thing selv at overveie og bedømme, om der ved denne Leilighed som maasse ved mange andre Leiligheder vil naas mest ved at følge den Anvisning, der blev givet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, eller ved muligens at følge Ministeren.

Berg: Jeg har ikke talt om Ministeren, men jeg har talt om Lovforslaget, og jeg har ganske vist opfattet det saaledes, at Lovforslaget mere kom til os i det høie Landsthings Navn end i Justitsministerens; er det feil, kan det ogsaa blive godt. Jeg kan kun sige, at man maa være meget homøopathisk findet, hvis man vil tage imod dette Lovforslag som en Reform, og skal kun tilføie, at jeg paa ethvert Omraade hellere vil undvære Reformen, end jeg vil have noget, der kaldes for en Reform, men ikke er det, thi det er det, som jeg kalder at give Sten for Brød. Jeg siger kun — det er min personlige Opfattelse — at det skulde være mig overordentlig hjært, om vi, der som Folkethinget fastholdt sin efter min Opfattelse fornuftige Stilling i denne Sag, kunde komme til en Afgjørelse med den meget ærede Justitsminister.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.